

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Lektura
Anđelka Blažević

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje
Calla Negra

Prijelom teksta
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2024.
Zagreb, 2024.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8457-23-4

COPYRIGHT© Innamorata

LAŽI U KOJE SMO

Vjerovati

INNA MOORE

Dragani.

Za svaku ideju koju saslušáš.

Za svaki poticaj koji mi daješ.

Za svaku minutu koju mi posvetiš.

Hvala ti.

Hanna trči. Trči iako nema cilja. Potpetice njezinih štikli bjesomučno udaraju o cestu kojoj se ne nazire kraj. Kraja nema ni razočaranju i boli koje paraju njezino grlo. Želudac. Trbuh. Zato trči još brže, još upornije, da bol tijela nadjača bol duše. Želi umrijeti. Ako ostane bez daha, možda se to i ostvari. Možda naiđe neki automobil i pregazi je. Ali da ne pati. Samo da skonča. Sve bi bilo bolje od ovoga.

Hanna ne plače. Čovjek nikad ne plače kad je rana vruća. Njezina bijela haljina, obasjana samo svjetlom pokoje ulične rasvjete, čini se poput tračka radosti u tami. Tome je bila namijenjena. Radosti. Sreći. Veselju. Braku.

Trči dalje. Brže. Zadihanije. Bolnije.

I onda, kad shvati da više ne zna gdje je... stane. Doprla je dovoljno daleko da ne čuje glasove koji je dozivaju. Da ne čuje glazbu koja je pratila ovaj veseo dan. Sad čuje samo svoj dah kako grebe pluća i srce koje probija prsni koš. Zatvara oči samo na tren i tada shvaća da je pogriješila. Jer ga vidi. Jer ga čuje. U tom jednom treptaju prisjeća se svega:

Ulazi u muški toalet jer se Ethan dugo zadržao, a gosti čekaju. Ulazi jer je popio i jer se brine za njega. Ne zato da bi pronjuškala. Ulazi i zatiče ga kako razgovara mobitelom. Kako nekoga gleda u ekranu. Kako joj tim pogledom i tim riječima lomi srce.

„Ne mogu joj to reći. Ali nedostaješ mi. Ludo.“

„Ethane, večeras su tvoje zaruke. Shvaćaš li što mi govoriš?“

Hanna čuje ženski glas i zna kome pripada. Zacvili od šoka. Oči njezina zaručnika tada prekinu hipnozu i pogledaju u nju. Ne prekida videopoziv. Žena s druge strane linije imala je Ethana prije Hanne. Ima ga i sad. Ostaje kao svjedok slušati.

Hanna ga samo gleda. Ethan gleda nju. Nema potrebe uvjeravati je da nije dobro čula. Nema izlike. Nikad nije znala sakriti emocije. Nevjerica je tako živa u njezinim očima. Zaprepaštenost joj stišće grlo da ne može ni izustiti riječi. On kreće prema njoj. Linija je i dalje otvorena. Time pušta Thei da likuje nad Hannom.

„Voliš li me uopće?“ prva ispaljuje pitanje. Proslava kojoj upravo nazoče večera je za čitavu rodbinu upravo povodom zaruka. Bilo je

potrebno organizirati dolaske njezine obitelji iz Irske u Kanadu kako bi se konačno svi upoznali. Nije nikad mislila da će na taj dan svojem budućem suprugu postaviti takvo pitanje.

„Volim, ali...” Ethan zastane, ali ona spremno dovrši:

„Voliš i nju. I dalje.”

On pogne glavu i pogleda u ekran. I tada... upravo tada Hanna pukne.

Zvuk iza njezinih leđa natjera je da se osvrne oko sebe. Kamo je krenula? Automobilska svjetla u daljini približavaju se sporo. Ona podigne ruke i stane mahati. Mora otići što dalje. Boji li se sjesti u strančev automobil usred noći? Nipošto. Ništa ne može biti gore od sramote, tuge, izdaje i gubitka koje je upravo doživjela.

Automobil se zaustavi, no ne prepozna je vozača. Ne dok ne otvori vrata i izleti prema njoj. Čim ugleda njegove raširene ruke i zabrinut pogled, Hanna zaplače. Bez kolebanja pohrli u ruke muškarcu koji joj je oduvijek ulijevao sigurnost. Pred njim je uvijek mogla biti to što jest. Slaba. Nesigurna. Ranjena.

Obična Hanna McNeal.

Koljena joj zaklecaju čim mu se baci u naručje. Rukama grabi njegovu crnu košulju i utiskuje vrele suze u pamuk. Snaga je napušta. Ne mora se više boriti. Tu je sigurna. On će se pobrinuti za sve. Hanna osjeti kako iz njega struji jar u obliku vreline. Kako njegove ruke prekrivaju njezina ramena i leđa, a nešto se mekano spusti na njezinu kosu. Utjeha.

„Nate...” uspijeva izreći samo njegovo ime. On je povede do suvozačkog mjesta i otvori vrata. Hanna se ne odvaja od njega. Treba tu snagu.

„Hanna...” zazove je tiho. Ona vrti glavom. Negira. Ne želi u prokletu stvarnost. Tu joj je dobro. „Hanna...” kad je zazove drugi put, glas mu je nježan i očajan. Ona zajeca, a to u njemu probudi bijes.

„Što ti je moj jebeni brat napravio?”

Prvo poglavlje

Nateove su ruke mekane i grube. Jake i nježne.

Kako to uspjeva? Hanna se pita dok glave položene na njegovo rame zuri u prste koji se upleću s njezinima. Nate nije čovjek od puno riječi. Stoga, nakon onog pitanja o njegovu bratu, na koje mu nije odgovorila, više nije izustio ništa.

Sad se samo voze. U tišini i mraku. Kamo? Kamo god je odvede, zna da će joj biti bolje. Ostavljaju li iza sebe grad u kojem je trebala početi graditi novu obitelj s Ethanom? Idu li dalje, možda u Ameriku? Preko granice? Daleko od svega i svih? Bilo bi lijepo maštati, no Hanna zna da je to samo produkt njezina šoka. Eskapizam. Bijeg u neke bolje svjetove. One nemoguće. Uvijek je to radila kad je bilo neizdrživo, kad bi tjeskoba ili tuga preuzele njezine misli. Borila se na taj način.

Kad duboko udahne, shvati da su joj jecaji prestali. Istoga trena kao da se i Nateov široki dlan opustio od grča. Neobično mu je vidjeti duge i spretno prste bez rukavica. I još neobičnije da vozi automobil umjesto motora. *Čiji je automobil?* Zato mu je zahvalna. Jer je jedini čiju blizinu sad može podnijeti i jedini koji je u tišini shvaća. Ne bi trebao jer on i Ethan nose iste prezime. Istu krv. No Nate je ipak tu. Hanna podigne lice i dahom mu ugrije vrat. Automobil uskoro uspori i skene na prilaz male, osamljene kuće.

„Gdje smo to?” pita više iz radoznalosti. Sa sobom nema ništa. Ni mobitel, ni jaknu, ni torbu. Ništa osim srušenih snova.

„Na mjestu gdje te nitko neće naći.”

Hanni se sviđa njegov odgovor. Ne želi nikoga vidjeti. Ne želi pogledati majku i oca, sestru i šogora i reći im da je sve bilo uzaludno. Da su uzalud dolazili, da su se uzalud veselili, uzalud joj čestitali. Uzalud dijelili njezinu sreću. Izigrana i ponižena, nije mogla pogledati nikoga u oči i priznati da je bila naivna, glupa, slijepa.

Otkad to traje? Kako nije ništa shvatila?

Ostaje sjediti dok Nate ne dođe do njezinih vrata i otvori joj. Ruku koju joj pruži spremno prihvaća. Njegov je dodir ne podsjeća na Ethana. Braća ne sliče ni najmanje. Nate je visok, crnokos, zelenook i vitak.

Šutljiv i ozbiljan. Njegova je koža platno tamnih tetovaža. Njegov je Ducati Panigale njegova ljubavnica. Fura ga do 305 kilometara na sat jačinom od 205 konjskih snaga. Hanna se ne kuži u motore, no za Nateov je zapamtila jer je njemu bitan.

Ethan je mlađi, pričljiviji i šarmantniji. Vječno nasmijan. Sličan ocu po smeđoj kosi i smeđim očima. Ethan miriše na *One Million*, uredske spise i elitu, a Nate miriše na rad, motore i slobodu.

I kad ona u mraku zagazi na veći kamen u neosvijetljenom dvorištu i zastane, Nate se vrati do nje i potom je uzme u naručje.

„Nećeš daleko u tim štiklama”, šapne joj i ponese je do ulaza u kuću, no ne spušta je na prag. U njegovim je rukama i dok otključava vrata i dok je prenosi preko praga. Hanna u tom trenu pada u ponor. Ethan je neće tako prenijeti preko praga. Onaj stan koji su planirali kupiti... neće biti njihovo malo gnijezdo. Kad se svjetlo u prostoriji upali, ona se otrgne od nostalgije. Još joj se plače. Nije se dovoljno isplakala. Nate je spusti pokraj trosjeda i rukom blago pogura da sjedne. Potom klekne pred nju i uzme joj stopalo u svoj dlan. Zbunjena je. U tišini promatra kako on otkopčava remen njezine štikle i skida joj prvo jednu pa drugu. Pritom ne podiže glavu.

Osjeća li sram zbog brata? Nudi li joj ispriku u njegovo ime? Sažalijeva li je? Mozak joj se puni pitanjima. Premalo je dobila od Ethana u onih nekoliko minuta što je na njega sipala vrišteće riječi. Ni ne sjeća se što mu je sve rekla.

„Čija je ovo kuća?” izgovara pitanje koje joj se nameće kad Nate konačno ustane i osvrne se oko sebe.

„Prijateljeva. Iza ima radionicu u kojoj često znam popravljati motore lokalnog kluba. Ako bolje pogledaš, vidjet ćeš da se njome koriste uglavnom dečki. Boce piva i podignuta daska... kockice sira u hladnjaku i nekoliko vrećica čipsa.”

Zna da Nate govori samo zato da joj olakša. Jer Nate nikad ne govori tako puno. Kad vrati pogled na njegovo lice, dočeka je briga.

„Zamisli da sam jedan od dečki i daj mi pivo i čips”, naloži mu kako bi ga razvedrila. I uspijeva. Nate kimne, blago nakošenih usana, i u četiri koraka vrati se iz male kuhinje noseći jedan čips i jednu bocu.

„Dijelit ćemo”, doda joj u ruke. Nije gladna. Ni žedna. Ne osjeća ništa osim ogromne praznine koju nikakva hrana ni alkohol neće ispuniti. No uzima pivo u desnu ruku, a lijevu uroni u otvorenu vrećicu čipsa koju je Nate stavio između njih na trosjed. U odrazu televizijskog ekrana vide se samo dvije siluete kako sjede jedna pored druge. Jedna mala u bijelome i jedna visoka u crnome. Hanna ne može staviti čips u usta. Vadi prazan dlan iz vrećice da bi ga položila na prsa, a bocu stavlja na stolić ispred.

„Ako počnem govoriti, rasplakat ću se opet.” Zvuči kao opravdanje.

„Plači, Hanna. Imaš pravo na to.”

Kad odmakne lijevu ruku s prsa, ugleda prsten. Zaručnički. Onaj kojim ju je Ethan zaprosio prije mjesec dana. Nakon dvije godine veze i toliko puno planova. Ne pripada joj više, stoga ga sporim pokretom skinе i odloži na stolić. Novi okidač. Nova navala boli. Stigne se samo okrenuti prema Nateu i grčevito ga zagrliti.

„I dalje voli nju. Još uvijek.”

Nate shvaća. Ne treba mu pojasniti. Nastavlja govoriti u njegovo rame, dok se bori s jecajima:

„Voli i mene, ali... nisam dovoljna. Nisam.”

„Jesi, Hanna, jesi.” Nateove je riječi ne tješe. Trebale bi, ali nemaju taj efekt. Nate ne bi lagao. Nikad.

„Mogao mi je reći prije, mogli smo ovo izbjeći. Otišlo je predaleko”, nastavlja, i sa svakom riječju koju prevali preko usta, kao da je borbenija i ljuća. Dotad je bila skrhana. „Nije mi morao priuštiti poniženje. A kamo bi to otišlo da nisam čula i vidjela svojim očima? Dokle bi išlo? Bi li me varao u braku?”

Ta riječ stegne Nateove ruke jače oko njezinih leđa. On jako dobro zna kakav je to osjećaj.

„Kako da objasnim ocu, majci? Svima koji su došli? Toliko je toga propalo što smo planirali i ostvarili u ovih mjesec dana. Zašto smo dali polog za stan? Ja za vjenčanicu? Agenciji za organizaciju?” nadolaze joj nove brige.

„Bolje da si saznala sad nego poslije.” Nate to ne kaže kao floskulu. On to misli. Koliko god volio brata, Hanna zna da je sad na njezinoj strani.

„Ne znam hoće li moj otac shvatiti. Dao mi je ušteđevinu. Pitao me jesam li sigurna u to što radim.”

„Pusti to sad. To se nadomjesti.”

Tada podigne pogled prema njemu i zabljesne je iskreno suosjećanje.

„Da. U pravu si. A tko će meni nadomjestiti dvije godine života i nadanja? I slomljeno srce? Jer ja neću biti zamjena. Želim biti jedina. Želim da mene netko voli nakon toliko vremena. Želim da... pa, dovraga, želim da mene zove sa svojih zaruka i kaže da sam ja ta koju voli.” Glas joj drhti, a oči se počnu magliti. Otrgne se od Natea i skoči na noge. Bosim stopalima pregazi hladan kuhinjski pod i otvori hladnjak. Iz kuta izvadi bocu viskija. Vidjela ju je odmah. Pivo svakako ne bi pomoglo.

„Pivo svakako ne bi pomoglo”, podijeli svoje misli s Nateom dok se vraća k njemu na trosjed. Zna da joj neće braniti da popije. Sad ima pravo na to. Na sve što poželi. Na scenu, psovke, kletve, plač, pijanku. Sutra? Pa sutra će riješiti krš koji ostane iza nje. Kao da bi nešto dobro moglo izići.

„Imam dvadeset i pet godina i upravo sam prekinula zaruke”, izusti poraženo kao da se predstavlja i potom nagne viski iz boce. Rijetko pije, stoga se namršti kad joj alkohol zažari grlo i želudac. Nate je nastavi gledati ispred sebe dok ona iznosi svoju ispovijed sa srca. „Moj će se dug na kartici povećati za desetine puta kad sve otkážemo, a moja se plaća mora popeti na direktorsku da ne objavim bankrot.” Nasmije se. Nije to ni najgore. Ponovno nagne iz boce, no ovaj put kao da manje peče.

„Otkazala sam svoj stan i uselila se k Ethanu, sjećaš se? U vašu kuću. U njegovu sobu. Tvoji su me roditelji prihvatili kao vašu. Ja nemam sutra kamo. *Ja nemam kamo*”, ponovi s osmijehom koji sluti na očaj. Mali jeftini stančić čuvala je brižno otkako je došla na koledž. Starci su prodali sve i preselili se u Ursku, a ona je ostala u Kanadi tražiti sreću. I mislila je da ju je našla.

„Sve su mi stvari tamo kod njega. Moram ih uzeti. Moram otići. Hoće li nju useliti na moje mjesto? Hoće li ona leći na posteljinu koju sam ja kupila, oprala i navukla?“

Nate povuče bocu iz njezine ruke i otme joj gutljaj. Nije navikao vidjeti je u ovom stanju. Na svojem mjestu od prije malo manje od dvije godine.

„Je li bilo ovako, Nate? Je li i tebe ovako boljelo? Onda... onda kad je Tammy...“ ne mora dovršiti rečenicu. Boljelo je. Boli i dalje. Nateu sve piše u očima. Oči tog muškarca često izgledaju tako tužno. Poznaje ga tek te dvije godine, ali upoznala je svaku stranu njegove boli. I sve to dok je ona tražila sreću s Ethanom. Kako li je bilo Nateu gledati da njegov brat uživa, a život mu se srušio preko noći? Vidjeti pornouradak svoje dugogodišnje djevojke s prijateljem iz kluba bilo je vraško poniženje. On je to dobio na momačkoj večeri za poklon od onih vjernijih prijatelja. Nate samo kimne. Boca opet klizne prema njegovim ustima.

„Zašto to rade ako su se obvezali? Ako obećaš? Zar riječ više ne znači ništa? Ako odlučiš dati sebe nekome svojevorno, kako se predomisliš u trenu? Ono u dobru i zlu ne vrijedi?“ Hanna nagonski spusti ruku na Nateovu podlakticu. Crna košulja na njemu mekana je i ugodna pod jagodicama njezinih prstiju. U kući je toplo, ali postaje joj vruće. Zbog alkohola je to. Nate gleda nju, a u pogledu mu tako lako čita sjećanje na prošlost.

„Slabi su. Tammy je bila slaba. Bilo joj je jednako važno poštovati mene kao i poševiti se s mojim prijateljem i onda to ovjekovječiti kao dokaz. Kao da je htjela da je uhvate.“

„Ako joj je bilo bitno zabavljati se dalje, mogla ti je reći. Prekinuti i onda raditi što želi.“

„Hanna... čovjek se teško odriče onoga što mu je dobro. Problem je kad ima previše toga što mu je dobro, da ne želi izgubiti ništa.“

Nateove su riječi poput citata, no ona zna da su njegove. Nije ih naučio iz knjige nego iz iskustva.

„Kako je bilo izgubiti tebe zbog seksa s nekim likom kojeg i ne voli?“ Te riječi režu duboko u tkivo u njegovim prsima.

„Očito lako.“ Hanna pogleda ustranu i uzdahne, a onda dohvati bocu iz Nateove ruke i otpije. Gutljaj. Dva. Tri. Lijepo klizi i grije nutrinu, istovremeno umrtvljuje nešto... nešto što je inače stalno budno. „Nije čak bila ni pijana ni napušena“, Nate dodaje kao da bi to opravdalo sve.

„Mogu shvatiti Ethana. Mogu shvatiti, no to ne umanjuje bol“, Hanna doda nakon što nasloni glavu na kauč. Zagleda se u prazan ekran televizora, dok joj se tijelo opušta pod utjecajem viskija.

„Znao sam da ćeš to reći. Da ćeš ga pravdati. To si ti, Hanna, uvijek to radiš. Imaš izlike za one koji ti učine loše.“

Uzdahne, no ne pomiče se.

„Ne mrzim ga, ali mrzim to što mi je napravio. Jer... nisam ja njega tjerala na zaruke. On je mene. Nisam ja tražila da se uselim k njemu – on je mene. On je moj život uzdrmao i promijenio i onda...“ glas joj nestane pod navalom ljutnje i nemoći. Ne može tu ništa napraviti. Biti s čovjekom koji voli i dalje drugu... nipošto. Ni za svu poniznost svijeta. Ni za sve novce koji će joj nedostajati na računu i koje će dugovati banci i ocu.

Čim pogleda Natea, očaj malo ispari. Da je bilo tko drugi tu, sad bi sigurno drukčije podnosila ovaj fijasko. No Nate je oličenje smirenosti i snage. Odiše sposobnošću, povjerenjem, podrškom. Razumijevanjem.

Zausti nešto, no mobitel počne zvoniti u džepu Nateovih hlača. Lijeno posegne za njim i čim ga izvadi, na ekranu se pokaže Ethanovo ime. Hanna osjeti kako je preplavljuje mučnina zbog stvarnosti koja je čeka sutra. Danas bi htjela ostati ovdje i zaboraviti na ono što je bilo i što će tek biti. Načini samo jedan pogled prema Nateu prije nego što ustane jer će se on javiti. A ona ne želi ništa čuti. Ipak... jedan dio nje želi znati, stoga ostaje i tihim glasom nalaže mu da stavi na razglas.

„Molim?“ Nateov je glas grub i nazubljen dok se javlja mlađem bratu. U pozadini se čuju glasovi ljudi, a Hanna ne želi prepoznati niti jedan.

„Je li ona s tobom, Nate?“ Ethan se oglasi pitanjem.

„Jest.“ Odgovor je kratak i odsječen.

„Gdje je?“

„Sad treba mir i osamu. Ne može se suočiti ni s kim. Reci njezinim roditeljima da je na sigurnom i da će im se sutra javiti.”

„Nate...”

„Ethane, napravi kako sam ti rekao. Dovoljno si danas učinio. Pusti je. Već si je pustio.”

U žamoru glasova s druge strane Hanna čuje svoju najbolju prijateljicu. Avery. Grlo joj se stisne kad začuje da se ona obraća Ethanu.

„*Nađi je ako misliš živ dočekati jutro, Ethane!*”

Hanna bi plakala jer se Avery brine.

„Našao sam je. Na sigurnom je. Sutra će doći *doma*.”

Ta je riječ vrijeđa. Na sve načine. U jednom razgovoru Ethan joj je uskratio ljubav i dom i budućnost. Sve. Trepne i nekoliko kapi samo klizne niz njezino lice. Razgovor se prekine. Nate baci mobitel na dvosjed i priđe joj.

„Proći će... Ti ćeš ovo preboljeti. Poznajem te.”

Njegove ruke uhvate njezine. Lijepo izgledaju u tom stisku dok se njegova visoka pojava nadvija nad njom i ispunjava joj prostor sigurnošću.

„Da?”

„Čak dvadeset minuta duže od Ethana.”